

Κ. Παρθένη.— Προφῆται.

(Ἀγιογραφία τοῦ ἐν Πόρῳ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου.

Φ Α Σ Γ Α

Εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου συμβολικοῦ ἔργου τοῦ κ. Ν. Καζαντζάκη (Κάρμα Νιρβαμή), τὸ ὁποῖον θὰ παιχθῇ κατὰ τὴν ἐφετεινὴν χειμερινὴν περίοδον εἰς τὸ νεότευκτον θέατρον τοῦ κ. Οἰκονόμου. Ὁ τίτλος «Φασγὰ» ἐλήφθη ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ναβαῦ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεβίβασεν ὁ Θεὸς τὸν Μωϋσῆν διὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπέπρωτο ὅμως ν' ἀπολαύσῃ αὐτός, ἀλλὰ μόνον οἱ ἀπόγονοί του. Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ἐν περιλήψει ὡς ἑξῆς :

Ὁ Λώρης, ὁ ἥρως τοῦ δράματος, βαθὺς ἐπιστήμων καὶ συγγραφεὺς δραματικὸς συμβολίζων τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον εἶνε οὗτος τῆς Μαρίας (συμβολίζουσης τὴν Θεοσκελίαν) τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγκαταλείπει χάριν τῆς παιδαγωγοῦ τῶν τέκνων του Ἑλένης, συμβολίζουσης τὴν ἐπιστήμην, ἥτις καὶ τοῦ ὑπόσχεται νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κορυφὴν καὶ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν τελείαν εὐτυχίαν. Εἰς τὴν δευτέραν πράξιν συζῶν μετὰ τῆς Ἑλένης ἀνέρχεται εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης ὡς δραματικὸς συγγραφεὺς ἀλλὰ δὲν εἶνε διόλου εὐτυχής· κουράζεται εἰς τὸ τέλος, ἀνθίσταται εἰς τὰς παρορμήσεις τῆς Ἑλένης νὰ προχωρήσῃ καὶ κατόπιν ἐνεκα τῆς ἀχαριστίας τῶν ἀνθρώπων διὰ τοὺς ὁποίους τὸ πᾶν ἐθνολογία, τῆς ἐξαντλήσεως τῶν

ἠθικῶν καὶ ὕλικῶν δυνάμεων τὸν καὶ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ θεάτρου του, παραφρονεῖ. Εἰς τὴν τρίτην πράξιν παράφρων πλέον, ἀλκοολικός, φθισικός, περιφέρει τὴν ἐλσινὴν του ὑπαρξιν εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὰ διάφορα καταγώγια, ἐγκαταλείπει μὲν ὑπὸ πάντων. Κατόπιν μιᾶς σκηνῆς εἰς ἐν καφωδεῖον ὅπου γίνεται ὁ περιγελῶς τῶν θαμνῶνων καὶ μεθύσκειται οἰκτρῶς, ἐκδιώκεται κακῶς καὶ ἀσυνειδήτως εὐρίσκειται εἰς ἐνὰ δάσος ὅπου ἐν τῇ μέθῃ του βλέπει προσωποποιημένας τὰς τύψεις του καὶ τὰς ἀναμνήσεις του καὶ μὴ ἀντέχων εἰς τόσῃ συγκίνησιν ἀποθνήσκει ἀπὸ ἐξάντλησιν, ἐνῶ πλητοῖον ἐκεῖ ἡ Ἑλένη διδάσκει τὰ παιδιὰ της εἰς τὰ ὁποῖα ἀφοσιοῦται μετὰ τὴν παραφροσύνην τοῦ Λώρη.

Τὴν τελευταίαν ταύτην σκηνὴν παρέχομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ἡ ἰδέα τοῦ ἔργου εἶνε ὅτι : ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον πολὺ ἀργὰ ὡς πρὸς τὴν θεοσκελίαν, πολὺ ἐνωρίς ὡς πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ μόνον οἱ ἄνθρωποι τοῦ μέλλοντος θ' ἀπολαύσουν τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ζητοῦμεν καὶ βλέπομεν μακρόθεν, ὅπως ὁ Μωϋσῆς ἐπὶ τῆς κορυφῆς Φασγὰ εἶδε ἀπλῶς ἐξ ἀποστάσεως τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας.

~~~~~

ΠΡΑΞΙΣ Γ΄.

[Ἀλλαγὴ σκηνοθεσίας. Κήπος, δάσος μὲ μεγάλα δένδρα. Μεσάνυχτα. Φωτίζει τὸ φεγγάρι—πανσέληνος—ὅλη τὴ σκηνή. Ὁ τόπος ἔχει καὶ τὸ ἐξωτικό, τὸ μυστηριώδες. Ὁ Λώρης ἑλισσόμενος, μεθυμένος προχωρεῖ τρικλίζοντας. Πρὸ πολλοῦ τρελλός].

Λώρης.—Ω! τὸ κεφάλι μου!.. Πῶς πο-

νεῖ... Ἐνας πέπλος μπῆκε μπροστὰ στὰ μάτια μου... Δὲν βλέπω τίποτε (γυρίζων καὶ κυττᾶζων τρομασμένους γύρω) ποῦ εἶμαι; Φοβοῦμαι!... (Κάνει νὰ προχωρήσῃ, σκοινιάφτει καὶ πέφτει. Κι' ἀναπηδᾷ γύρω του ἕνας χορὸς παρθένων—οἱ νεαράδες : Μιὰ ντυμένη μαύρα, ἄλλη κόκκινα, ἄλλη ρόζ, ἡ ἄλλη ἄσπρα, ἡ ἄλλη